

Bemoediging 30 april

Steen voor steen werd de muur opgebouwd, dikke lagen specie werden gebruikt om er één geheel van te maken. De muur heeft heel wat stormen en oorlogen doorstaan. Hij kon een schuilplaats zijn tegen de gure wind, of juist een beschermt plekje in de vroege voorjaarszon. De tand des tijds heeft geknaagd, er brokkelen stukjes van de muur af en er zijn holttes en scheuren ontstaan. Het beeld van de Klaagmuur borrelt daardoor op. Je kunt je zomaar voorstellen dat ook deze muur een bewaarplaats is voor gebeden, voor zorgen, voor verdriet. Dat iedere ruimte, hoe klein ook, gevuld is met woorden. Soms diep weggestopt, andere juist zichtbaar aan de oppervlakte. De één rommelig weg gepropt en de ander zorgvuldig opgevouwen.

Als je je hand tegen de muur legt voelt hij ruw, hard en koud. Ontoegankelijk en star. Je hebt alleen jezelf ermee als je probeert er wat beweging in te brengen. Voor deze muur ben jij maar een speldenprikje in de tijd.

Maar toch, als we nog eens goed kijken dan blijkt hij daar niet alleen maar stilletjes te staan. Tussen alle hardheid in is er leven! Op ongedachte plekken ontstaat er iets van zachtheid, tederheid. Het maakt die stoere muur bijna aaibaar. Alles wat weggestopt is in de kieren en gaten is een voedingsbodem geworden voor nieuw leven.

Al die woorden zijn de wortels geworden van iets dat kan groeien en misschien zelfs kan bloeien. Alles wat wij neerleggen in de handen van God blijkt te vallen in vruchtbare grond. Juist in de Paastijd mogen wij ook hier zien en ervaren dat er nieuw leven mogelijk is.

Dorine Keizer